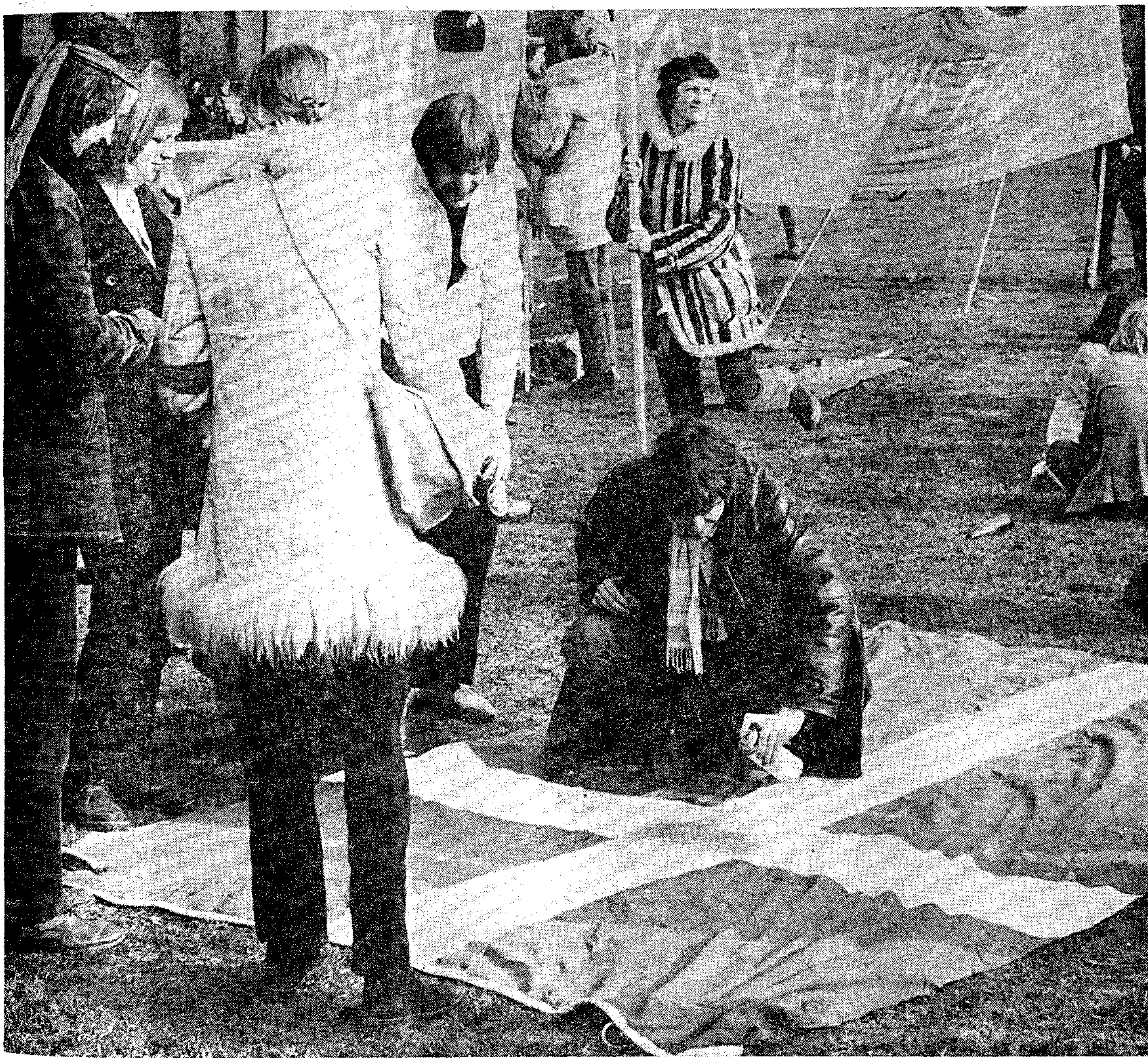

DERFOR GIK DE UNGE

Det var først og fremmest ungdommen, der gik med de røde faner i går. Her fortæller nogle af dem om hvorfor

PÅ BARRIKADERNE 1. MAJ 1970

Hvad får en ung pige til — for øjnene af flere tusinde mennesker — at springe op på talerstolen under 1. maj-mødet på Rådhuspladsen? Hvad får en anden ung pige til at stå rystende og bleg til demonstration foran den amerikanske ambassade? Andre unge demonstrerede mere afslappet med en pipe hash, en håndbajer, lidt dans og trommeri i Fælledparken. Det var i første række ungdommen, man lagde mærke til på „barrikaderne“ i går. I 30/25-året for besættelsen/befrielsen, hvor der tales en del om heroisme, er der måske en ekstra grund til at spørge de unge anno 1970 om baggrunden for deres demonstrationer. Ekstra Bladet fulgte nogle af de unge i går — og her på siden og på de følgende sider kan De se, hvorfor disse unge var med under fanerne.

Røde faner var der nok af blandt ungdommen, der deltog i venstreoppositionens møde i Fælledparken. Og hvad der manglede i, at Dannebrog skulle blive helt rød, blev hurtigt ordnet med en spray med rød maling!

DERFOR GIK DE UNGE PÅ BARRIKADERNE 1. MAJ 1970

— Vi forstår dem ikke. Desværre. Og de forstår ikke os. Desværre. Bare det dog kunne blive anderledes. Hanne Frøyr og hendes ven, Adam, lagde ikke skjul på, hvor rystede de var over politiopbudet foran den amerikanske ambassade under Vietnam-komiteernes demonstration i aftes. På side 8 kan De læse om demonstrationens forløb.

— Der skulle være demonstrationer som sagde Birgitte Thorup, der blyndes, hun op på Fælledens græs på den nægtige måde. Udtrykt det, der ligger os så meget på sin faner: det er da skønt!

Den 23-årige rødstrømpe Karen Jespersen fra „Individ og Samfund“ var den pige — hjulpet af fire kammerater —, der bemægtiget sig højtaleren netop som LO's formand Thomas Nielsen var ankommet til møde under Socialdemokraternes 1. maj-møde i Københavns centrum. Karen nåede kun at læse tre læjer op af den lille tale, hun så barsat gerne ville have holdt. Landet fjernseere nåede kun at se hende få sekunder. De fik aldrig hørt, hvad hun havde på hjerte.

Nu kan det være nok!

Her kan DE læse uddrag af, hvad rødstrømperne ville have sagt: „Det er ikke nogen bøn, kvinder lever ligeså. Vi kræver retten til at være menneske, og den giver Socialdemokratiet os ikke. Nu har vi ventet tålmodigt på ligeløn i 70 år — nu kan det være nok! Vi mener, det er skingrende vanvittigt at have en mindsteløn og samtidig have en speciel kvindeløn, der ligger under mindstelønnen. Det er ikke spor mærkeligt, at kvinder ikke går ind i politik — de har nemlig ikke blot slavearbejde hjemme, men også det dårligste slavearbejde i politiske partier. Derfor har vi i denne måde at tage ordet på. Hvis havde vi aldrig fået det. Vi forstår, at Socialdemokratiet ikke tager sit principprogram alvorligt? Vi tager det meget alvorligt og NU vil vi føre det ud i livet.“

Planlagt på forhånd

— Selvfølgelig var vores aktion på forhånd planlagt, fortæller Karen Jespersen efter at hun var blevet hevet ned fra talerstolen.

Der var jo ingen af os frelst til stede. Der var simpelthen bare en masse af de mennesker fra Socialdemokratiet, hvis øjne vi gerne vil lukke op.

— Var din handling ikke udenomsparlamentarisk?

— Jo, efter samfundets definition, men ikke i vore øjne. De — eller næsten alle — begivenheder, der virkelig har givet resultat har været såkaldt udenomsparlamentariske.

— Det lyder så smukt, sluttede Karen, når de etablerede politikere hævder, at vi lever i et supergodt demokrati. De siger, vi har fuld medbestemmelsesret i alle politiske spørgsmål. Det siger de på den baggrund, at vi får lov at sætte et kryds hvert fjerde år — og så får vi ellers null!

Typograf Benny Andersen, 24 år, var sammen med sin hustru Elna til kommunisternes 1. maj-møde i Fælledparken.

— Det har jeg været siden jeg som 14-årig blev partiilem, fortalte Benny Andersen. I den tid var jeg med min far og mor. Jeg synes ikke man kan sige moderne herude har skiftet synlig meget karakter. Måske kommer der nok flere unge end tidligere, hvilket jeg synes er en god udvikling.

— Fred — og atter fred! Svaret kommer som fra én mund fra det unge ægtepar.

— Det er for at demonstrere for den, vi kommer.

— I kan ikke acceptere vold ved demonstrationer?

Benny Andersen: — Principielt afgjort nej, men jeg forstår godt, at det begyndte at dirre på mange, da man fredag hørte om Kixons nye krig i Indokina. Den har jeg kun opfatte som en ny provokation.

Birgitte Thorup, 22 år og snart færdig som børnehavelærer, var til Venstreoppositionens møde i den anden halvdel af Fælledparken.

— Det er første gang jeg er til 1. maj-møde, fortalte hun. Simpelt hen, fordi jeg tidligere har været forhindret på grund af arbejde. Jeg synes, at den form for demonstration, jeg har oplevet i dag, er helt rigtige. Fredeligt og afslappet med gode meningstilkendegivelser. I mit inderste er jeg mod vold, men ind imellem forstår jeg godt de demonstranter, der ikke kan styre sig. Jeg tror ikke, de er ballademagere, men dybt føler, at deres rettigheder bliver trådt for føde. Er vi ikke på vej, kan vi hurtigt nærme os USA's lande.

Hanne Frøyr, 21 år og fred at ud-

dem på 1. maj noget oftere,
 oplevede sin 1. maj-demonstration
 e. — Vi har det rart, mens vi får
 sinde. Se engang på alle de røde

SÅDAN LUKKER MAN MUNDEN PÅ DEMONSTRANTER

danne sig til småbørnspædagog, var sammen med sin ven, Adam Kühn-Nielsen, 21 år og p. t. militærnægter, til demonstration i aftes foran den amerikanske ambassade.

Hanne så ikke ud til at ha' det rart med sig selv.

— Det har jeg sandelig heller ikke, sagde hun. Jeg ryster over hele kroppen, så chokeret er jeg! Vi kom en halv times tid, før talerne skulle begynde — efter vi havde været i Fælledparken. Jeg troede ikke mine egne øjne, da jeg så det opbud af politi. Hvor var det dog en deprimerende provokation. Det er lige før, man spørger sig selv, hvornår vi har en rigtig politistat.

— Hvorfor kom du?

— Det er min menneskeret på en stille og rolig måde at vise, hvad jeg mener om USA.

Adam tilføjede: — Deprimerende er næsten for svagt et ord. Prøv engang at se på de lidt ældre mennesker, der enten går forbi eller standser op. Nu er uniformerne sorte. Dengang fra 1940—1945 var de grønne. Ellers har jeg forbistret svært ved at se forskellen. Det må og skal blive anderledes.

**Ekstra
 Bladet**

TEKST: POUL WORM

FOTOS: JAN UNGER

Karen vil sige noget...

Karen Jespersen, da hun efter rødstrømpernes mislykkede „kup“ fortalte Ekstra Bladet, hvad det egentlig var, man ville sige på Socialdemokratiets 1. maj-møde. Her har De slutningen på den tale, Karen ikke nåede at holde: „Thomas, husk, ingen lusk, ligeløn for begge køn. Kvindelen er slaveløn, ligeløn for begge køn!

Det vil Thomas Nielsen ikke have...

Rødstrømpen Karen nåede ikke at være længe på talerstolen, før hun og de tre andre rødstrømper, som støttede hende, blev fjernet med magt. En anden rødstrømpe søgte forgæves at fortsætte talen i en råber i den anden ende af Rådhuspladsen — og en stor del af de demonstrerende reagerede kraftigt imod, at hun ikke fik lov til at tale. Adskillige henvendte sig i dagens løb til Ekstra Bladet for at klage over de metoder, der blev taget i anvendelse. Den 21-årige reklamekonsulent Allan Mylius Thomsen, der bl. a. har været medlem af SFU's landsledelse, men nu er medlem af Socialdemokratiet, har tænkt sig at føre episoden til tops — eller blive smidt ud af partiet. — Jeg blev simpelt hen rystet, siger han. Flov, rasede, utykkelig. Ledende socialdemokrater, som stod omkring mig, syntes vist, at jeg var tåbelig, men det virkede forfærdeligt i bogstavelig forstand at se munden lukket på en pige, som havde noget at sige. Min morfar var blandt de første socialdemokrater herhjemme — og de kom da frem på samme måde.

— Hvorfor fanden arresterede man ikke de tre gamle mænd, der rev pigene ned, sagde en 50-årig typograf, en af de mange, som ringede for at klage over behandlingen af rødstrømpen. — Eller endnu bedre: Fjernede Thomas Nielsen, som alligevel ikke havde noget at sige. 1. maj-demonstrationerne er ved at være en parodi, og når man ikke vil lade de unge komme til orde, kan vi godt stryge ordene „frihed, lighed, broderskab“. Atter andre overhældte rødstrømperne med skældsord, fordi de „blandede sig“. En flængede en stabel af pigernes løbesedler. — Nåhja, sagde den pågældende „rødstrømpe“, det var vel bare fordi, nogle folk synes, at det er „deres“ demonstration.

Typograf Benny Andersen og hans kone Elna havde taget sønnen Mikkel på to år med til kommunisternes møde. — Men tro nu ikke, det bare var for hyggens skyld, jeg har stillet herude, siden jeg kunne gå, sagde Benny. Løsenet for ham og konen: fred — og atter fred! — Og den må du gerne skrive er møntet på USA...

Ud med de ubehagelige demonstranter...